

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Søk Gud! – og søk i tide!

Av C. H. von Bogatzky

Se, du menneske! – Gud har gitt deg sin Sønn

Og latt Ham vinne og tilby deg sin fred, likesom englene allerede synger: Fred på jorden.

Kristus lot seg for din skyld plages og martres på Oljeberget og på korset. Han lot seg berøve sitt liv og blod for ved det å stifte fred og forsone deg med Gud.

Vil du fremdeles bli ved å vanære Gud? Er det med det du vil vise din takknemlighet mot Ham for det Han har gitt deg i sin Sønn? Vil du fremdeles leve i de synder som har kostet Kristus Hans liv og Hans blod? Vil du ikke engang lære å forskrekkes for din synd og anse den for så stor, som den i virkeligheten er, da den jo har kostet Guds Sønn Hans blod? Vil du ikke la den Guds kjærlighet, som har gitt deg sin Sønn, å, vil du ikke la det blod, som Kristus lot utgyte av brennende kjærlighet, bevege deg til å oppgi syndetjenesten og engang si synden og verden farvel?

Se den korsfestede frelser, som for din skyld er blitt menneske, males her for dine øyne - hvordan Han for dine

synders skyld påtar seg all slags elendighet, under helvetkval svetter blod, bespottes, hånes, hudstrykes, slås, tornekrones, klager seg over å være forlatt av Gud og til slutt dør en forsmedelig død.

Kan du vel uten dyp smerte og inderlig sorg over dine synder tenke på denne lidelse? Eller vil du bli ved med å korsfeste Kristus på nytt, med dine synder? For enhver synd er en nagle og et spyd, som sårer Ham.

Å, la det da nå være nok for deg, at du hittil har trampet Guds Sønns blod under føttene. Hør opp med å vanære en Gud så rik på kjærlighet! Oppgi syndens og Satans tjeneste og gjør deg ren og fri fra verdens urene vesen! Oppgi ditt kjødelige sinn som er fiendsk imot Gud, når Han tilbyr deg vennskap, nåde og fred. For hvilken hjelp skal vel verden engang kunne gi deg, når du ligger avmektig på din dødsseng? Hvilken trøst kan vel din urettferdighet, din gjerrighet, din jaging etter timelig vinning yte deg, når du helt naken og fattig på alt må forlate denne verden?

Til hva kan alle dine skatter, som med så stor iver er søkt eller vunnet, tjene? Hvilke behagelige minner skal vel deres sukk, som du på noen måte har forurettet, fremkalle hos deg i din død? Hvilken ro og fred kan din prakt og ditt hovmod, din vrede og trettesyke da gi deg? Hvilken nytelse kan vel din vellyst, din umåtelighet og yppighet berede deg, når du til sist skal forsmekte av angst?

Såfremt du da ikke lar deg omvende av Herren, kan og skal alt, alt bli idel angst, frykt og forskrekkelse for deg, og du skal ved denne din angst ikke vite noen råd, og heller ikke får du en eneste trøst eller lindring.

Så vend deg da i tide, og det snart, med botferdig hjerte til din frelser og utsett det ikke en stund, da du ikke vet, hvor nær du er ditt livs ende, eller hvor hastig den kan inntreffe.

Ingen annen enn Jesus kan hjelpe deg, redde og vederkvege din sjel.

Men dette kan bare skje da, når du av hjertet lar deg omvende, for evig gir opp syndens tjeneste og søker forlatelse i Jesu sår og blod. Og for at du så mye snarere må skynde deg med å bli fra din usalige tilstand og søke nåde, fred og salighet hos Gud, så tenk på hvilken usalighet det er, om et menneske ikke har fred med Gud, om det ennå er en Guds fiende og står under Hans vrede og unåde - om den store

og allmektige Gud ikke er med, men imot det.

Det samme bevitner også apostelen Peter: «Gud står de stolte imot,» slik endatil mot alle som lar synden herske over seg og er kjødelig sinnet - følgelig Guds fiender.

Og likesom Paulus sier: «Er Gud med oss, hvem kan da være imot oss» – så må man også på den annen side si: Er Gud imot oss og står imot oss som sine fiender, hvem kan da være med oss?

Hva hjelper all gunst og nåde hos mennesker oss, om Gud er unådig overfor oss? Hva hjelper all lykke og behagelighet i verden oss, dersom vi ikke eier den største lykke, det høyeste gode, nemlig syndenes forlatelse, nåde og fred? Hva hjelper det oss, om vi må leve med en ond samvittighet og dermed ikke eier en stille, salig og glad samvittighet, som er tvettet i Kristi blod?

Hvor må vi ikke frykte og engstes, når vi tenker på at nød og død forestår, at vi må dø og deretter stilles frem for dommen, dersom vi ennå ikke har fred med Gud, en frigjort samvittighet og forsikring om syndenes forlatelse og nåde, ikke kan anse Gud som vår kjære forsonte Far i Kristus, men bare som vår dommer og må møte døden og trede frem for dommen og gå uforberedt inn i evigheten med en ond samvittighet.

Overvei dette og skynd deg ut av ditt usalige liv. La ikke djevelen holde deg fanget i sikkerhet lenger, slik at du setter din salighet på spill. –

La ham ikke innbille deg lenger, at man godt kan bli salig, selv om man begår den ene synd etter den annen og lar dem bli herskende, under det påskudd at det bare er menneskelig svakhet, og man kan og bør ikke ta det så nøye - i den og den alder, i den og den stand, på det og det sted er ikke slikt mulig.

Man legger også ofte skylden på sin sinnsbeskaffenhet (temperament), at man overiler seg, hindres ved sin gjerning, sin omsorg for det timelige eller andre omstendigheter i å søke frelsen i Kristus. .

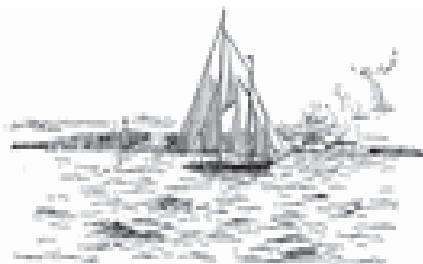
Man slår seg til ro i den tanke, at disse hindringer engang vil opphøre, og med det siste sukk skal alt bli godt. Andre er jo mye verre og håper likevel å bli salige

Dette er Satans tale og røst. Følg ham ikke!

Men Kristi ord lyder: «Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det.» (Luk. 13,24). «De trenger seg inn i himlens rike med makt, og de som trenger seg inn, river det til seg.» (Mt. 11,12).

Der ser du jo hvilket alvor som for-dres, og at man ikke kan komme inn gjennom den trange port ved en likegyldig søken eller dårlige innbilninger og utsettelse.

Skjærgårdsstevnet!

*Velkommen innom Skjærgårdsstevnet!
Mer info får du ved henvendelse til bladets utgiver.*

Forbannelsen under loven

Av G. L. Tangen

10 For alle de som holder seg til lovgjerninger, er under forbannelse, for det er skrevet: Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det. **11** Og at ingen blir rettfærdiggjort for Gud ved loven, det er klart, for: Den rettfærdige av tro, skal leve. **12** Og loven har ikke noe med troen å gjøre, men der heter det: Den som gjør det, skal leve ved det. **13** Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at Han ble en forbannelse for oss. For det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre. **14** Dette skjedde for at Abrahams velsignelse skulle komme til hedningene i Kristus Jesus, for at vi ved troen skulle få Ånden som det var gitt løfte om.

Gal. 3, 10-14

Merk da først dette lille ord «for» i begynnelsen av vårt avsnitt - ved det tilkjennegir nemlig apostelen, at vers 10 henger nøye sammen med vers 9 og inneholder en grunn til det han der har sagt.

Hans tanke er denne: Velsignelsen kommer ene og alene av troen, ikke av lovgjerninger. *For* – og med det begynner vårt avsnitt – *av lovgjerninger kommer forbannelse*. Dette kommer av at troen og lovgjeringene er stikk motsatte hinannen i sine virkninger. Oppnås nå, som det tydelig nok var tilfellet med Abraham, *velsignelse* utelukkende ved *troen*, så kan det *av lovgjerninger* bare komme *forbannelse*. Ja, slik er det. Dette er Skriftens klare vitnesbyrd.

Kjære venn! Bruk da denne sannhet som et speil og bedøm etter det din åndelige tilstand, om du hører til dem

som er velsignet, eller om du hører til dem som er forbannet.

Forbannet – det er rystende å tenke på – er noen det? Ja, svarer Guds ord på vårt sted, «alle de som holder seg til lovgjerninger, er under forbannelse.»

De som holder seg til lovgjerninger er altså i stor åndelig fare. Gud gi at de dog måtte reddes ut av denne fare! Men skal dette skje, så må de få rede på sitt åndelige standpunkt - vite hva det er å holde seg til lovgjerninger.

Hva er da dette? Hvem sikter apostelen til med disse som holder seg til lovgjerninger?

- Det finnes mange mennesker som på grunn av sin ytre rettfærdighet, av sløv likegyldighet eller ved grov fremturing i åpenbar synd og last bekymrer seg lite eller intet om sin sjels salighet. Slike spør da heller ikke synderlig etter,

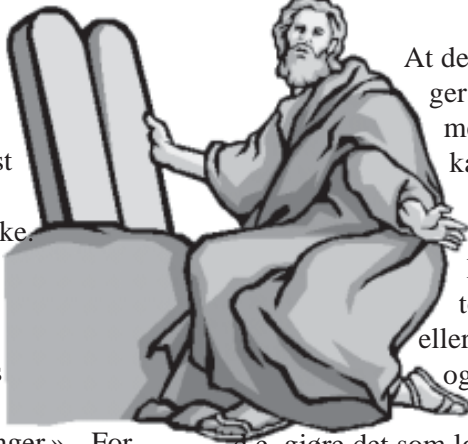
hva Gud krever av dem i sin hellige lov. Tvert om dysser de sin samvittighet i søvn, de er åndelig sovende og døve for lovens røst. Loven trykker dem ikke, anklager ikke, fordi de ikke føler dens strenge krav. Loven er som død for dem – de er i en tilstand, hvori de, som Paulus sier «lever uten lov» (Rom. 7,9), sikre og ubekymrede.

Dere har ganske visst kjent slike mennesker, kanskje er dere selv slike.

Nå hviler visst nok Guds forbannelse også over disse, men likevel er det ikke slike Paulus mener med dem «som holder seg til lovgjerninger.» – For disse han taler om er - som galaterne tydelig nok viser - aldeles ikke døve for lovens røst eller likegyldige for dens krav. Men på den annen side er de som holder seg til lovgjerninger, også i sin åndelige tilstand vidt forskjellig fra dem som «som er av troen,» de som omtales i vers 7 og 9 som Abrahams rette åndelige barn, som på samme måte som ham velsignes med frelse og rettferdighet. Nei, i en slik herlig stilling står de ikke, en slik salig arv eier de ikke – disse lovmennesker som Paulus har for øye i vår tekst.

Hvem er da disse? De er i det åndelige kommet videre enn hine som i sorgløshet og sikkerhets søvn «lever uten

lov,» men heller ikke nådd så langt som de, «som er av troen,» eller, hvis de engang er nådd så langt, så er de siden kommet bort fra troens vei. Paulus betegner med dette: «- de holder seg til lovgjerninger» eller, som det står i grunn-teksten: «- de *er av* lovgjerninger.

At de «er av lovgjerninger» er da også det mest betegnende som kan sies om dem. For de er mennesker, hvis særprog og kjennetegn er nettopp dette, at de mer eller mindre ivrig tenker og arbeider på å gjøre lovens gjerninger,

d.e. gjøre det som loven krever og bestemmer. Dette ivret de kristne i Galatia for - på dette arbeider ennå stadig mange – svært mange.

Hører vi ikke særdeles ofte uttalelser som disse: «Jeg søker da i alt mitt liv å skikke meg etter Guds bud og vilje» og «det ville nok se mørkt ut for meg, om jeg ikke det skulle gjøre» og «skulle jeg ikke få det godt, jeg har jo levd som et skikkelig menneske alle mine dager.»

Men – skyter noen nå inn: - skal man ikke av ytterste evne arbeide på å gjøre det Gud byder i loven? Jo ganske visst, dette er i og for seg rett og riktig. Gid hver og en riktig for alvor ville åpne sitt hjerte for lovens hellige krav og arbeide enda langt, langt mer enn de gjør, på å oppfylle dette krav! Det ligger ingen feil

i det - dette skulle nok tvert imot engang føre dem så langt, at de «ved loven ble døde for loven for å tjene den levende Gud.»

Feilen er ikke, at de streber etter å holde loven, men i *den hensikt* de gjør dette. Og hensikten? Jo, de søker å holde loven, for derved å vinne Guds nåde og arve et evig liv. Med disse som er av lovgjerninger, menes altså alle de mennesker som likesom de galatiske kristne, mer eller mindre alvorlig streber etter å være, og gjøre slik som Gud krever i loven, for å oppnå den evige salighet ved det.

Disse kan nå innbyrdes være noe forskjellige. Noen tar saken mer overfladisk, andre med større alvor. Men alle tenker og arbeider de på å bli salige. Det gjorde også galaterne.

Men på hvilken måte skal saligheten nåes? Jo, så kommer loven og sier: Gjør dette, så skal du leve, hold budene, så skal du bli frelst, d.e. være hellig og god - gjør alt det budene sier, så skal du gå inn til livet. Loven taler alltid om å *gjøre*, og gjøre *alt selv* - den gir ikke noe, den kjenner aldeles intet til *nåde*.

Menneskets egne gjerninger skal etter lovens forordning være veien til livet. Og dette tiltaler i grunnen det naturlige sinn og det stolte, selvgode hjerte. Selv de ved troen frelste og frigjorte kristne forføres her altfor lett av sitt bedrageriske hjerte. Vær ikke altfor trygg, troende sjel! Tenk på galaterne!

Men især er det likevel de, hvis stolte og selvgode hjerte ennå ikke er brutt i gjenfødselen - de ennå uomvendte mennesker altså, som ved hjertets be drag er mest utsatte for å slå inn på den salighetsvei, som loven anviser, nemlig deres egne gjerninger.

Dette synes da så rimelig - her behøver de ikke å oppgi sitt eget helt, men kan selv gjøre noe til sin frelse. De går derfor inn under loven og lytter til dens røst – som dens disipler, dens undergitte. Hele deres liv og vesen, deres tankegang og tale bærer preg av lovens eiendommelige innvirkning.

Som loven utelukkende krever gjerninger, slik tenker og taler disse dens undergitte bare om gjerninger, og håper frelse og salighet av sine gjerninger. «Når jeg gjør alt det beste jeg kan, så vil Gud visst være meg nådig - jeg har jo skydd det onde og beflittet meg på det gode - jeg håper, at himmeldøren engang står åpen for meg.»

Slik tenker og taler de mer overfladiske. Andre tar det strengere. De iakttar regelmessig gudfryktighetsøvelser, går stadig i kirke og oftere til alters, holder husandakt, øver seg i forsakelser, som Luther gjorde, strider mot synden med sukk og tårer i det håp å vinne Guds vennskap og velbehag ved det.

Kjære venn! – er det slik med deg? Har du rede på ditt åndelige standpunkt? Har du din rettferdighet, som er av troen, eller den av lovgjerninger? Er dette siste tilfelle, da merk deg ennå

engang Skriftens ord: «- alle de som holder seg til lovgjerninger, er under forbannelse.»

Hvilket forferdelig selvbedrag! De mener å ha og vinne Guds vennskap og velbehag ved sine gjerninger, men ligger i virkeligheten dog under – *Hans forbannelse!* Men å ligge under Guds forbannelse er forferdelig. Og likevel er det slik.

Hva kan da være grunnen til dette? Jo, grunnen er den som apostelen angir etter 5 Mos. 27,26, nemlig: «Forbannet være den som ikke holder ordene i denne lov og ikke gjør etter dem!»

Grunnen til forbannelsen over de gjerningshellige er altså den, at de slett ikke holder loven. Hvis derimot noen virkelig oppfylte loven, da vant han ved det også Guds velbehag og det evige liv. «Den som gjør det, (det som loven krever) skal leve ved det,» heter det i vers 12 i vårt avsnitt, og det menes alvorlig.

Men hvem kan holde loven – nå etter fordervelsen ved Adams fall? Sannelig – Ingen!

De lovrettferdige innbiller seg nok å ha oppfylt loven - de kan gå så langt som den rike yngling som, da Jesus regnet opp budene for ham, likefrem svarte: «Alt dette har jeg holdt fra jeg var ung.» (Luk. 18,21). Men da blir de likesom han stående bare ved det ytre i loven, ved lovens bokstav som f.eks. å slå i hjel, å drive hor, å stjele. Slike grove, iøyne-

fallende overtredelser av lovens bud har disse ikke gjort seg skyldige i. Fra slike åpenbare synder mot loven har visst nok de aller fleste avholdt seg. Men har de dermed oppfylt loven, slik som Gud mener og krever det? På ingen måte!

Her må vi nemlig ikke bli stående ved lovens overflate, men trenge igjennom til det innerste i loven, til «lovens ånd» – dens indre, åndelige mening og krav, og se hva det er - vi må gå til summen av loven.

«Budets endemål er kjærlighet av et rent hjerte og en god samvittighet og en oppriktig tro.» (1 Tim. 1,5). Lovens innerste mening og krav er dette: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv!» (Luk. 10,27). Slik kjærlighet krever loven; «Kjærligheten er lovens oppfyllelse.» (Rom. 13,10).

Men har nå noen ved egen kraft en slik kjærlighet? Har alle dine tanker, ord og gjerninger fra du kom ut i verden til nå uttrykt en slik kjærlighet? Har det i ditt hjerte og hele ditt liv rørt seg kjærlighet, *intet annet* enn kjærlighet imot Gud og nesten? «Å nei, det tør jeg nå ikke akkurat å si,» svarer du vel, «ingen er jo fullkommen, og det har naturligvis heller ikke jeg vært.»

Og likevel krever loven ikke noe mindre enn en *fullkommen kjærlighet*

og en *fullkommen hellighet*. «Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.» (Mt. 5,48).

Dette er lovens ubøyelige krav. Du er skyldig til å bli ved, ikke bare i noe, men i alt som er skrevet i lovens bok - skyldig til å «forbli» ved det, d.e. stadig og uavlatelig, helt og holdent uten minste avslag eller den ringeste avvikelse å være, og gjøre slik som Guds lov byder.

Og loven krever ikke bare, at du avholder deg fra alt det onde, men også - og det først og fremst - at du er *fullkommen* i alt det gode, - nemlig at du *alle tider* har *fullkommen* frykt for Gud, *fullkommen* tillit og kjærlighet til Ham, at du er *hellig som Gud selv* og tjener Ham med *fullkommen* lydighet.

Alt dette gjorde den Herre Jesus – Han oppfylte derfor også loven til punkt og prikke. Slik skulle også du gjøre - dette og intet mindre krever Guds lov.

Har nå noe menneske, har du i ditt liv holdt loven på denne fullkomne måte? «Akk nei, visst nok ikke hittil,» svarer du kanskje, «men jeg håper nok det skal bli bedre heretter. Når jeg flittig og ærlig arbeider på å fullkomme Guds vilje, holde budene, å være hellig og god og kjærlig, så har jeg da den tanke at jeg skulle kunne nå det.»

Nå hva? Jo, å oppfylle loven. Så det er ditt håp? Men sannelig, dette er et falskt håp som vil bedra. Og likevel fengsler og dårer djevelen, løgneren fra begynnelsen, mangfoldige sjeler nettopp med dette falske håp, gjerne hele livet

igjennom like til det siste, like inn på dødsleiet.

Slik lå en tidligere drukkenbolt på sitt siste leie, uttært og elendig, med døden i vente, men likevel egenrettferdig og stolende på seg selv og sine gjerninger, riktignok ikke på de gjerninger han hadde gjort, men på *de han håpet å kunne gjøre*, på de gode tanker han nå fikk, og den forbedring han siden nok skulle gjøre.

Jeg søkte gjentagende å overbevise ham om det umulige i dette og bestrebet meg alvorlig for å vise ham ut av dette farlige selvbedrag ved Guds ord - jeg sa ham, at han var aldeles udyktig til å oppfylle loven og vinne Guds velbehag av seg selv. Men han ble ved sitt.

«Tror du da virkelig,» spurte jeg videre, «at du er i stand til å bli så hellig og god, at Gud av den grunn skulle lukke opp sin himmeldør for deg?» «Å, fikk jeg bare leve ennå noen dager, så ville det nok hjelpe godt,» var hans bedrøvelige svar. Men han fikk ikke «leve ennå noen dager,» han døde morgenen etter uten å ha oppfylt loven og, som det syntes, uten å ha vendt seg til Kristus, som Han var blitt henvist til.

Men det går med mange som ham: - de trøster seg med, at de nok skal formå å bli bedre siden. De tror at de ikke er verre, enn at de kan det. Men verken har du vært, er du, eller vil du noensinne i fremtiden bli så hellig og rettferdig som loven krever, ved dine

egne krefter, om du enn anstrenger deg aldri så mye. Og det fordi vårt naturlige vesen er motsatt lovens. «Loven er åndelig, jeg derimot er kjødelig.» (Rom. 7,14).

Her vitner altså Skriften, at et menneske, slik som det er av seg selv, likefrem ikke kan holde loven. Bort derfor med alle drømmer og innbilninger om at du nok siden skal kunne oppfylle Guds lov! Prøver du allikevel på det, så vil du smertelig erfare, at ikke kjærlighet, men nettopp fiendskap mot Gud - en indre uvilje, knurr og ulydighet eller tross mot Ham bryter frem i hjertets skjulte dyp.

Har dere ikke erfart dette? De som riktig er vakt opp av lovens stemme og i alt alvor arbeider på dens oppfyllelse - de erfarer det med forferdelse og smerte, de må bittært erkjenne, at de i grunnen er fiendske mot Gud og slett ikke kan elske Ham. Slik står de nå, i stedet for som de håpet, å bli oppfyllere av loven bare som skrekkelige overtredere av loven. Men at så ingen rettferdiggjøres for Gud ved loven, er åpenbart - for «den rettferdige av tro, skal leve!»

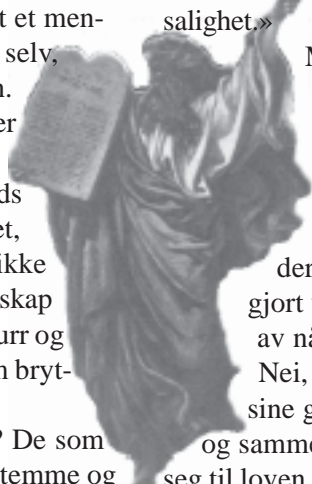
Her tar imidlertid mang en sin tilflukt til en farlig sammenblanding av gjerninger og troen, av lov og evangelium, idet de sier: «Vi forlater oss nå heller ikke bare på lovens gjerninger, nei Kristi verd og fortjeneste må også has med.» Og så vender de det ene øye mot Sinai og det annet mot Golgata.

Galaterne har visst nok også tenkt: «Vi vil ikke ved å beflicte oss på lovens gjerninger oppgi troen på Kristus. Nei, vi mener bare at lovens oppfyllelse og troen i forening vil sikre oss den evige salighet.»

Men denne mening omstøter apostelen, når han sier til dette: «Loven har ikke noe med troen å gjøre» (v.12), og dessuten: «Dere er skilt fra Kristus, dere som vil bli rettferdiggjort ved loven, dere er falt ut av nåden.» (Gal. 5,4).

Nei, det går ikke an å stole på sine gjerninger og Kristus på en og samme gang. Den som holder seg til loven, har ene og alene gjerningene til sin frelsesvei og slett ingen grunn i Kristus. Det går ikke an å tjene to herrer: Loven og Kristus. Holder du deg til loven, så vraker du Kristus. Men når du altså støtter deg utelukkende til gjerningene, kan du da bestå for Gud og eie Hans velbehag? Nei, da er du ubønnhørlig under lovens forbannelse.

Loven truer nemlig enhver som overtreder den, med straff. Og straffen er forbannelsen. Og her kan loven, når den får virke rett, riktig engste og anklage den som erkjenner, at han er en overtreder; - ja loven blir en Sinai' torden inn i den skyldiges samvittighet. Han vet nemlig, at Guds forbannelse henger over ham.

Er ikke dette en forferdelig stilling? Forbannelsen er nemlig, at Gud stiller seg imot overtrederen og er hans fiende, kort sagt: - den slår ut i Hans strenge og rettferdige vrede. Men ve hver den som Gud står imot, for hvem Gud er en fiende, og som ligger under Hans vredes dom! Han er i ytterste fare, hver stund på fortapelsens rand. Og her kan ingen gjerninger, ingen forbedringer, ingen forsakelser, ingen tårer redde av faren. Nei, forbannelsen vil, om de blir på sine gjerningers grunn, følge med dem i døden, og engang gi dem plass på venstre side i dommen, hvor forbannelsen riktig åpenbarer seg, idet Herrens siste ord til disse gjerningsrettferdige blir dette forferdelige: «Gå bort fra meg, dere som er

forbannet, til den evige ild, som er beredt for djevelen og hans engler!» (Mt. 25,41).

Ja, forbannelsen løper til sist ut i helvetes piner og fordømmelse – i den evige død.

Så virker da loven bare forbannelse og ingen rettferdighet, ingen frelse, ingen velsignelse.

Kjære leser, tør du da ennå å stå på lovgjerningens grunn? Nei, truet som du hver stund er av lovens forbannelse, må du nå snart og i fullt alvor ta din tilflukt til *frelsens velsignelse i Kristus*.

(Frelsens velsignelse i Kristus – kommer neste nr.)

Forvandling!

Av A. L. Hansen

Les: Joh. 1, 19 – 23

«**E**n røst i ørkenen» var Johannes. Han var den ydmyke mann, som bare «lånte Herren sin tunge,» som Gregor av Nazias så skjønt uttrykker en forkynners kall.

Det var ved Jordans ørken han sto frem for ved det å betegne, at slik – en ørken – står det uomvendte menneske for Herren etter Hans dom.

En ørken er et øde, ufruktbart og sørgelig utseende sted. Et menneske som ikke har funnet sin Gud, er også et øde, ufruktbart og sørgelig utseende

vesen. Det eneste som kan forvandle en ørken til et fruktbart land, er å lede en kilde med friskt vann inn i den.

Også du som må bekjenne, at ditt hjerte er en øde ørk, som det bare grov tistler i, også ditt hjerte kan bli et fruktbart åkerland, når bare Johannesrøsten får lære deg grundig din nød å kjenne, og du i syndens nød lar Siloas stille rinnende vann, som er Jesu blod, rinne inn i din sjel med himmelsk legedom. Salig og lykkelig er den sjel, som er tvettet i Lammets blod!

Evige Gud! – gi oss din Hellige Ånd, så Han må lede Jesu blods kraft og legedom inn i våre sjeler, så vi må være en fruktbar åker for ditt såkorn! Amen.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Herren gir nåde og ære. Slm. 84, 12

O salige dag, da vår møysommelige strid skal være endt, da vi er kommet over Jordan og inn i kanaans land!

Der trenger vi ikke lenger frykte de mange fiender som engster oss under vår vandring gjennom dette livs ørken.

Sorger, sukk, død-

en, og det som er verst av alt, *synden*, føler og frykter vi ikke mer. Den eveige herlighet, som Gud utvalgte oss til i Kristus, er nå oppnådd, og den gjeløste sjel står plettfri for tronen, rensset i Jesu blod.

Å hvilken nåde og herlighet! Dersom den forsmak av dette, som vi nyter

allerede her i ørkenen er salig, hvor herlig må da ikke fullkoemmelsen hisset bli?

Min sjel! Dersom du ved troen har adgang til nådens troen, så kan du fryde deg i håpet om herlighet hos Gud.

«For dem som Han har rettferdiggjort, dem har Han også herliggjort.» (Rom.

8,30).

Er nådens gjerning begynt i deg? Utsett ikke å komme til visshet angående dette viktige spørsmål: I dag er nådens dag! Dens timer iler hurtig av sted, og uten nåde ingen herlighet

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Småprofetenes budskap

Profeten Haggai Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 2

Skjult, men åpenbar

«**O**ver alt herlig er det et dekke.» (Jes. 4,5). «Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige.» (2 Kor. 4,18). Dette er to ord som umiddelbart slår en, når en leser denne teksten. Igjen møter vi dette, at «Herrens ord kom ved profeten Haggai.» (v.1 og 10). Det var Herrens ord som kom, og profeten var kun et rør for dette. Det var altså ikke et budskap som oppsto i profeten selv, men et som var gitt av Herren. Herrens ord må komme til dem (oss) og forklare hva de (vi) ser - dets sanne innhold.

Vi står her overfor et folk som i lang tid har vært tuktet av Herren for sitt frafalls skyld. De har gått sine egne veier, og har måttet høste konsekvensene av det - Herren har holdt sin velsignelse tilbake fra dem. Og ikke minst deres reaksjon på dette viser med all ønskelig klarhet, nettopp deres frafall: «Men dere vendte dere ikke til meg, sier Herren.» (v.17). Nei, i alle ting søkte de å løse vanskelighetene selv. Det er dette som åpenbarer vårt

sanne forhold til Gud - om vårt vitnesbyrd kun er ord, eller om det er virkelighet. Å *si*, stol på Herren, er en ting - noe ganske annet er det å *gjøre* det når stormen raser som verst. Her har vi vel alle noe å bekjenne?

En ting du må merke deg nøye her, det er hva som snur denne situasjonen for folket - nemlig at grunnen for Herrens tempel legges. Og da ikke fordi folket begynner å bygge på templet - altså på grunn av denne gjerning i seg selv - men for selve templets skyld! Vi

kan si: Fordi templet blir tatt imot! Fordi folket begynner å sette sin lit til Herrens tempel! For hva er i virkeligheten Herrens tempel? Hva er det bilde på? Det åpenbarer Jesus ikke minst, der Han taler i Joh. 2,19-21: «Jesus svarte og sa til dem: Bryt dette tempel ned, så skal jeg gjenreise det på tre dager. Jødene sa da til Ham: I førtiseks år har det vært bygd på dette templet, og du vil

reise det opp på tre dager? Men Han talte om *sitt legemes tempel*.»

«Men Han talte om sitt legemes tempel.» «Dere er barn av profetene og av den pakt som Gud gjorde med våre fedre, da Han sa til Abraham: Og i din ætt (Kristus) (Gal. 3,16) skal alle jordens slekter velsignes.» (Ap.gj. 3,25). «Da Skriften forutså at det er ved tro Gud rettferdiggjør hedningene, forkynte den på forhånd dette evangelium for Abraham: I deg (din ætt) skal alle folk velsignes.» (Gal. 3,8).

Velsignelsen er i, og er gitt oss i Jesus Kristus! (Joh. 3,16). Men som Jesus sier i møte med jødernes konservative: «Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem - og disse er det som vitner om meg. Men dere vil ikke komme til meg for å få liv.» (Joh. 5,39-40). Og i møte med jødernes liberale: «Dere farer vill, fordi dere ikke kjenner Skriftene og heller ikke Guds kraft.» (Mt. 22,29; Mrk. 12,24).

Så sto det altså like ille til med de konservative som med de liberale, for ingen av dem kjente Skriftene - det vil si deres egentlige innhold, som er Jesus selv! Men denne herlighet er skjult for våre øyne inntil Herren åpenbarer oss det ved sin Ånd. Men merk deg da - det er åpenbart i, og åpenbares i Skriftene!

«Er det ennå noen igjen av dere som har sett dette hus i dets første herlighet? Og hva synes dere om det nå? Er det ikke som ingen ting i deres øyne?» (v.3).

Vi er av naturen akkurat som disse jødene vi leser om i teksten - vi er opp-tatt av det ytre, det som ser stort ut. Og når det synes stort og herlig, og når vi er mange osv., da er vi frimodige og vel til mote. Altså grunnet på hva øyet ser, og ut ifra hva vi er i stand til å bedømme, og ikke på grunn av hjertets tro!

Ja, jo, men det er nå snart å bli mismodig, sier vi da. Som om det unnskylder det. Vi blir mismodige nettopp fordi vi holder oss til det som er stort i våre øyne, i stedet for å holde oss til Guds ord.

Disse jødene så på det ytre - de sammenlignet det de så med det som før hadde vært, og da syntes de ikke dette var noe særlig. Men det var jo ikke bygningen i seg selv som var noe - denne bygningen vitnet bare om at Herren selv var iblant dem, og med dem. Det var jo det som var det store. Men det så de ikke, nettopp fordi de så på det ytre. Og når Herren hadde forlatt dem i deres frafall og opprør og avgudsdyrkelse, så hjalp det dem ikke at de hadde bygningen der - om den var aldri så staselig og stor!

«Vær frimodig, alt folk i landet, sier Herren, og arbeid! For jeg er med dere, sier Herren, hærskares Gud. Det paktens ord jeg gav dere da dere drog ut av Egypt, skal stå fast. Min Ånd skal bo iblant dere. Frykt ikke!» (v.4-5).

Det var dette bygningen vitnet om! Bygningen i seg selv var jo, som nevnt, uten betydning utover dette.

Den åndelige betydning av det vi leser i teksten vår, er også forholdet mellom den gamle og den nye pakt. Den gamle pakts herlighet var synlig - det var Guds åpenbaring på Sinai, det var det herlige templet i Jerusalem med tempeltjenesten osv.

Den nye pakts herlighet - som er mye større - er skjult, som under et dekke, selv om den er åpenbar. «Skjult, men åpenbar,» som det heter i sangen om den kilde som her rinner.

Den er likesom skjult under et dekke for oss, fordi vi ser etter det synlige, det som er stort i våre øyne. Men hør hva apostelen kaller det: «Forkynnensens dårskap!» I sin visdom fant Gud det for godt å frelse dem som tror, ved den, sier Ordet. (1 Kor. 1,21).

Du og jeg blir altså ikke frelst bare ved å holde oss til noe som har lite verd i verdens øyne, men er *dårskap* for den!

Å nei, når det kommer til det synlige, så er den gamle pakts herlighet så mye større. Men når det kommer til det som ikke er synlig - det som troens øye ser - da faller den gamle pakts herlighet igjen. Da mister den all glans! Når du i Guds Ånds lys får se herligheten i Jesu Kristi åsyn - Han som kommer nettopp til deg - som må si at du har fortjent det minst av alle - og forkynner: «Frykt ikke! Jeg er den første og den siste og den levende. Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nøklene til døden og dødsriket.» (Åp. 1,18).

Vi hører hva Herren sier i v.9 her: «Dette siste huset skal få en større herlighet enn den det første hadde, sier Herren, hærskares Gud. Og på dette sted vil jeg gi fred, sier Herren, hærskares Gud.»

«- på dette sted vil jeg gi fred!» Er du da i tvil om hvem det er tale om her? Det er kun ved Jesus Messias fred er gitt oss! Ved Hans korsens blod! «- og ved Ham forlike alle ting med seg selv da Han gjorde fred ved blodet på Hans kors, - ved Ham, enten det er de som er på jorden, eller de som er i himlene.» (Kol. 1,20).

Og denne fred er en evig fred, da Han vant oss en evig forløsning! (Hebr. 9,12). Ja, selve evangeliet kaller apostelen «evangeliet om fred.» (Ef. 2,17).

Hvordan ser det nye tempel ut? Det vet vel du som er kjent i Skriftene? Det er Jesu fattige, nakne og forslåtte lemmer, der det henger på forbryterens - den forbannedes - plass. På forbryterens - den forbannedes - plass, sier vi. Men Han var jo i seg selv verken en forbryter eller en forbannet - Han var tvert imot hellig. Altså må Han ha tatt en annens plass! Hvem er så forbryteren - den forbannede - som skulle ha hengt der? Det vet du vel også?

«Foraktet var Han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet Ham for intet.» (Jes. 53,3).

Å bli foraktet av mennesker, det er en dyp fornedring og ydmykelse. I Hans

tilfelle gikk det så langt som til å aktes for intet. Tenk, for intet! Ingenting! Jesu smerte var så dyp at ingen av oss kan forstå det i sin fulle bredde - og så var det altså for din skyld!

Men hva sa apostelen i 2 Kor. 4,18?: «Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige» - og fortsetter så med å begynne hvorfor: «For det synlige varer en kort stund, men det usynlige er evig.»

Han består når alt annet forgår - når himmelen og jorden, havet og det tørre land rystes. Han består til evig tid, og også hver den som har tatt sin tilflukt til dette tempel! Den som har tatt sin tilflukt til dette tempel i tide, for som vi leser Herrens ord her: «Jeg vil ryste himmelen og jorden!» (v.21). Det kommer en dag da Herren vil oppfylle dette løftet, og da er det om å gjøre å ha del i

det som ikke rystes - ikke engang av Herrens dom. I Hebr. 12,26-29 utbroderes dette noe mer enn her, men det er tale om nøyaktig samme sak: «Hans røst rystet den gang jorden. Men nå har Han lovt, og sagt: Enda en gang vil jeg ryste, ikke bare jorden, men også himmelen. Men dette ordet: enda en gang, gir til kjenne at de ting som rystes skal bli tatt bort. For de er jo skapte ting. Og så skal det som ikke kan rokkes, bli stående. Da vi altså får et rike som ikke kan rystes, så la oss være takknemlige og derved tjene Gud til Hans behag, med blygsel og ærefrykt. For vår Gud er en fortærende ild.»

Hør du som fatter noe av dette store alvor: Vår Gud er en fortærende ild - hør!: Herren har reist et nytt tempel, et tempel til frelse - fly dit og bli berget!

**Vil du Hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist,
Den høvding for Guds hær,
I Ham kun frelse er.
Han marken skal beholde!**

Kjære bror eller søster!

Jeg ser at du er redd og frykter Guds vrede og dom for dine synders skyld, som du føler, og som nå gjør deg så bedrøvet. Men gi akt og la deg overtale, vær trøstig og ved godt mot! For Kristus, din Herre og Frelser, som har kjommet for å gjøre syndere salig, har befalt at

ikke bare kirkens forordnede tjenere, men i nødsfall hver menig kristen på Hans vegne skal trøste nesten og i Hans navn forkynne syndenes forlatelse.

Når du hører denne trøst, så ta imot den med glede og takk, som om du hørte den av Kristus selv.

M. Luther

Vår lege – i alt! Av Carl Essendrop 1818 – 1893

Dagens tekst (om helbredelsen av den døvstumme) stiller en av Herrens undergjerninger for vårt øye.

Denne er som alle Herrens mirakler et vitnesbyrd både om Hans allmektige makt og om Hans kjærlighet, som gjerne vil løse ethvert bånd, og stille ethvert sukk.

Men underet skal ikke bare åpenbare Hans makt over den legemlige natur - skal ikke bare vise oss hvordan Han var - og er - mektig til å uttale et skapende «effata» over det legemlige øre og den legemlige munn.

Hvor forskjellig det åndelige enn er i fra det legemlige, så avspeiler likevel det ene seg i det andre - det indre vesen bestemmer den ytre form. Hadde det dermed ikke vært en åndelig døvstumhet, så hadde det heller ikke vært noen legemlig skade på øre og tunge. Slik skulle også vitnesbyrdene om Jesu allherskende makt over den legemlige natur, bringe oss til å erkjenne og styrke oss i troen på Hans, for oss, mye her-

ligere, og mye saligere makt over vår ånd og vårt hjerte.

Ved at Han ved sitt ord kunne bringe den syke til å stå opp og ta sin seng og gå til sitt hus, ville frelseren at det skulle være et vitnesbyrd for alle om, at Han også hadde makt til å gi ham syndenes forlatelse.

Det er i denne Jesu makt i den åndelige verden, at Herrens gjerninger rett åpenbarer seg i hele sin underlighet, og at Hans makt og kjærlighet rett viser seg i hele sin guddommelighet. Det er dog langt større å ta bort rotundet i menneskenaturen enn å oppheve et enkelt onde - det er herligere å gjøre en glad for evig, enn glad for en enkelt time - eller om det så var for hele jordelivet. Derfor vil vi i denne stund la våre tanker dvele ved den gode sannhet, at Jesus også er de åndelig døvstummes lege.

*For å føle og å tro er ikke ett, og
harmonerer heller ikke med hverandre.*

M. Luther

For Hans navns skyld alene!

Av Anders Nohrborg 1725 – 1767

På den dag skal dere be i mitt navn. Og jeg sier dere ikke at jeg skal be Faderen for dere.

Som om Han ville si: Det er ikke mitt endemål nå denne gang å si dere, at også jeg skal be Faderen for dere - det har jeg sagt dere forut (Joh. 14,16), og det jeg har sagt og lovt, det skal jeg holde.

Men nå, denne gang vil jeg si, at også dere selv kan gå frem i mitt navn, og etter at dere er kledd i min rettferdighet og ansett i mitt sted, likesom jeg har vært regnet og ansett i deres, så kan dere, når dere ber, stille dere som min person, som om det var jeg selv som ba, og det skal også bli ansett som det.

Slik kunne ikke Det Gamle Testaments troende be i Jesu navn, for de så bare Jesus på lang avstand, i skygger og bilder - de var trelles under ytre anordninger og kunne altså ikke helt befris fra all lovtrelldom og den frykt som kommer av det.

Men til en slik bønn kreves det ikke bare en fullkommen visshet om de evangeliske sannheter og løfter, som bør være i all troens bønn; men enda mer kreves det også en fullkommen visshet om delaktighet i Kristus, slik at sjelen ved Guds Ånds vitnesbyrd er kraftig overbevist om det, at den nå er rettferdiggjort, iført Kristus, funnet i Ham og

for nærværende delaktig i Hans pine, død og rettferdighet - for bare da kan den stille seg dristig frem for barmhjertighetens trone og anse seg i Kristus, som om den selv hadde lidd sin syndestraff til forsoning, selv oppfylt Guds lov til rettferdighet, som om den i denne Kristi delaktighet selv var Kristus.

Luther kom engang så langt i denne inntrengen i Kristi delaktighet, at han brøt ut i disse ord: «Jeg er Kristus,» og selv om vi ikke i alle deler drister oss til å anerkjenne denne hans talemåte, som uforstandige lett skulle kunne misbruke, så viser det oss allikevel, hvordan en troende sjel i bønningen kan trede frem for Gud i Jesu navn, i Hans sted og forestille Hans person, som om Jesus selv trådte frem.

Men for så vidt vår kristendom nå i alminnelighet i denne siste tid savner så mye av de første kristnes ild og kraft og alvorlighet, så er det vel ikke mange av de få troende som kan be slik i Jesu navn nå - for de kommer ikke alle til den høye grad av Åndens frimodighet og visshet om nådestanden som kreves til det. I det minste kan det ikke skje så ofte, men bare i de stunder, da en troende sjel i rikere mål kan få smake noe av den kommende verdens krefter

og dens glede være fullkommen, som Jesus i vår tekst sier skulle følge med denne bønn i Hans navn.

Men for at svake i troen ikke må bli mistrøstige av dette, når de finner, at de ikke har visshet, frimodighet og dristighet nok til en slik bønn, så forsik-

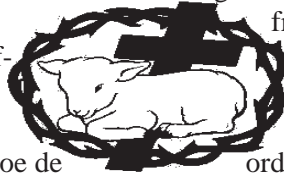
rer jeg i kraft av Guds ord, at deres svakere bønn enda er kraftig til å røre Guds hjerte, når de i Åndens fattigdom, som tiggere som ikke har noe å påberope seg, og heller ikke påberoper seg noe eget, men ber om noe bare for Jesu skyld, for Hans pines, døds og fortjenestes skyld.

For syndere kun!

Av A. Redal

Les: Mt. 23, 34 – 39

Det var til fariseerne og de skriftlærde, at Jesus talte de skrevne ord i vår tekst. Disse selvgode folk sa: «Hadde vi levd i våre fedres dager, så hadde vi ikke vært medskyldige med dem i profetenes blod!» (Mt. 23,30). Dog, de var deres barn som oppfylte deres fedres mål, noe de senere beviste i gjerning, idet de henga Jesus til korsets død, dernest Hans utsendte vitner, som de slo i hjel og korsfestet, hudstrøk og forfulgte fra en by til en annen. Dog gjorde de det ikke med bevissthet om sin synd, for Jesus sier i sin bønn for dem: De vet ikke hva de gjør.

La oss se bort fra jødene og vende blikket til oss selv. Enhver som prøver seg etter Ordets prøvestein, skal visstlig finne at han ikke har noe som helst fremfor hine jøder å rose seg av. Han vil finne, når han har fått syn på syndens urkilde i hjertet, at han med ord og tanker er skyldig i likhet med dem som har utført denne gjerning.

Måtte Herren avsløre vantroens og egenrettferdighetens synd hos alle selvgode kristne, så de på nådens dag kunne se seg bedratt med sin selvvalgte vei og komme til Jesus, så de kan frelses ved nåden i Hans blod. Det skje av nåde for Jesu skyld. Amen.

Av nåde *alt* jeg får, Hos Gud fra først til sist!

Rik ved Hans fattigdom!

Av Einar Kristoffersen

9. Rop med fryd, Sions datter! Rop høyt, Jerusalems datter! Se, din konge* kommer til deg. Rettferdig er Han og full av frelse, saktmodig (fattig) er Han og rir på et esel, på den unge esefolen. 10. Og jeg vil utrydde vognene i Efra'im og hestene i Jerusalem. Alle krigsbuer skal skaffes bort, og Han skal tale fred til hedningene. Hans herredømme skal nå fra hav til hav og fra elven til jordens ender. Sak. 9, 9 - 10

(* Messias)

Se, Han kommer Han som alle tiders floker løse kan.» Han som den dagen kom ridende saktmodig inn i Jerusalem, Han er den som en dag skal sette hele denne falne og lidende verden i rette skikk. - Mennesket venter forgjeves på noe annet, eller noen annen - men vi vet ut fra Skriften, at de som en siste desperat utvei skal velge Antikrist, men det skal også bli det siste som skjer i denne gudfiendske slekt, før Han kommer igjen - og som vi leser i 2 Tess.: Herren skal ødelegge og tilintetgjøre, når Hans gjenkomst åpenbares i herlighet. (2 Tess. 2,8). Antikrist viser seg som atter et feilvalg av det falne og gudfremmede menneske!

Det blir en åpenbaring av Herren, som tar seg ganske annerledes ut, enn den vi leser om her. Da kommer Han nemlig ikke som frelser, men som dommer! - Den som da - på den dagen - ikke allerede er frelst, han blir ikke stående fremfor sin frelser, men sin dommer.

Det er en mann i tilværelsen som allerede har sett Ham i den skikkelsen, det er apostelen Johannes, og hør hvordan det gikk: «Da jeg fikk se Ham, falt jeg ned for Hans føtter som død.» (Åp. 1,17).

Alt hos apostelen sviktet i møte med denne dommeren fra det høye - han ble liggende som død. Og så tenker synderen, som har avvist Jesus, Guds frelse, at han nok skal bestå for Gud på den siste dag, for livet hans er da ikke så ille.

Nei, omvend dere, sier Ordet - før den dagen kommer over dere.

Ja, Han kommer for å løse denne verdens floker i sin helhet, men som sangeren også sier: «- Han kommer å min sjel og setter alle ting i stand.» Da er det slutt på all min nød, på all trengsel og sykdom og angst og uro, og ikke minst all synd - og det at dette blir en forløsningsdag for meg, det har sin grunn ene og alene i denne saktmodige konge som vi leser om her i teksten vår.

Hør hvordan det videre gikk med apostelen som lå som død for Hans føtter, for det vil bli alle troendes skjebne på den siste dag: «Men Han la sin høyre hånd på meg og sa: Frykt ikke! Jeg er den første og den siste og den levende. Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nøklene til døden og dødsriket.» (Åp. 1,17b-18).

Frykt ikke! - Dette som Jesus så ofte sa til sine disipler - og det var en spesiell grunn til at Johannes ikke behøvde å frykte, og den grunnen var ikke å finne i Johannes selv, men i Ham som talte til ham.

Grunnen til at du som en troende ikke behøver å frykte for evigheten, ditt møte med Gud, den finner du ikke i deg selv, men i Jesus: «Jeg var død,» sier Han til Johannes, og Johannes visste jo hva Jesu død hadde sin grunn i: Han døde for våre synder! «- og se,» sier Han videre. - Ja, se nå! «- jeg er levende i all evighet.»

Med andre ord: Johannes, dine synder er sonet, de er dødd for - så nå står det bare liv tilbake.

Skriften vitner om Jesus: «Han har tilintetgjort døden og ført liv og ufor-gjengeligheit frem i lyset ved evangeliet.» (2 Tim. 1,10).

«Ennå en liten stund, og verden ser meg ikke lenger,» sier Jesus til sine disipler på slutten av sitt liv her på jord «- men dere ser meg, for jeg lever, og dere skal leve.» (Joh. 14,19).

Det er resultatet av Jesu død! - Du som var årsaken til den, du skal leve! - Så sant du tar din tilflukt til Ham og ikke noe annet.

Du hører jo om alt det som alt er gjort for deg, og du skjønner jo, at du ikke behøver å legge noe til det.

Det er forunderlig det ordet vi leser i dag. - Sett at vi var et folk undertrykt av en mektig fiende - det lever jo mennesker iblant oss ennå i dag som faktisk har opplevd det, som vi vet - og så ventet vi på en konge og frigjører som det var profetert om. Da ville vi tenkt det slik: «Rop med fryd Sions datter! Rop høyt Jerusalems datter! Se, din konge kommer til deg, høy og stolt, på en hvit ganger, med en mektig hær etter seg.»

Slik tenkte også jødene seg det. Men hva leser vi: «Rettferdig er Han og full av frelse, saktmodig (fattig) er Han og rir på et esel, på den unge eselfolen.»

Saktmodig på trelldyrets fole!?! - Med tolv fattige disipler med seg. Hva var det å sette opp mot det mektige romerriket?

Slik ble også spørsmålet formulert - og da av en Jesu disippel - der de sto foran den store menneskemengden, med kun to brød og fem små fisk: «Hva er det til så mange?» (Joh. 6,9). Guds vei er alltid forunderlig for vår naturlige tanke, den stemmer aldri overens!

Vi kan nå spørre i denne sammenheng: Hvor er romerriket i dag? - Hvor er keiseren? - Og hvor er Jesus? - Hvem er Herre i dag? Keiseren er (innelukket) i dødsriket, og Jesus har nøklene, leste vi.

Men Jesus kom ikke for å beseire og tilintetgjøre romerriket med krigsmakt, men for å beseire og tilintetgjøre våre virkelige fiender, synden og dermed syndens følger som er døden. Han kom for å frelse sjelene! Det er din sjel som er i behov av legedom og utløsning, fra det åndelige mørket og fangenskap fallet har brakt den i!

Dette så og forsto ikke jødene, derfor gikk de under i vantro! - De så bare på det øyet oppfattet, og da så de bare den fattige Jesus. De så Ham ikke i Ordets lys! - Hadde de det gjort, «da hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre,» vitner apostelen. (1 Kor. 2,8). Men de kjente ikke Guds visdom.

Det gjør vel du? Hvorfor ble Jesus så fattig? - Hvorfor levde Han så fattig og arm her på jord? Ordet forkynner det like ut: «For dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at Han for deres skyld ble fattig da Han var rik, for at dere ved Hans fattigdom skulle bli rike.» (2 Kor. 8,9).

Hans fattigdom, åpenbarer Hans nåde! - Det er for å gjøre deg rik. Hadde ikke Jesus vært villig til å bli fattig - det vil si, ta din plass i tilværelsen - kunne aldri du ha blitt rik!

- Hadde ikke Jesus vært villig til å dø som en forbryter, kunne aldri du ha blitt frelst osv. Det er hele frelsens hemmelighet, at Han tok din plass for at du skulle få Hans. Det salige plassbytte kalles det - det er vår Herre Jesu Kristi nåde åpenbart!

Derfor red Han så fattig og uanselig inn i Jerusalem, for å seire, men på en helt annen måte enn hva vi naturlig tenker om det å seire. Han red inn der for å kjøpe oss fri! - Derfor kan jeg stå her i dag og forkynne deg, at du er kjøpt fri ved Hans dyre blod, hvem du så er og hva du så måtte ha gjort deg skyldig i! Midt i sin fattigdom hadde Han den nødvendige løsepengen. - Med den kunne Han betale for all verdens synd, og kjøpe fri hver sjel på jord.

Leser vi de to neste vers etter teksten vår, så ser du løsepengen: «For ditt paktsblods skyld vil jeg også fri dine fanger ut av brønnen som det ikke er vann i. Vend tilbake til festningen, dere fanger som har håp! Også i dag forkynner jeg at jeg vil gi dere dobbelt igjen.» (v.11-12).

For ditt paktsblods skyld! Din frelse beror altså ikke på hvor god kristen du etter hvert er blitt, men på paktsblodet! - Og på det alene! «Dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse.» (Mt. 26,28). - Til syndenes forlatelse for alle som tar sin tilflukt til det! - Det er dette vi leser om i den videre teksten: «Vend tilbake til festningen, dere fanger som har håp!» (v.12).

Jesu sår og blod er en festning, som ikke engang Satan kan innta! - Der kan du leve i fred! - Tross djevelens mange angrep.

Det er at dette begynner å gå opp for ditt hjerte - den som har syndenes forlatelse, han er uten synd for Gud - han er fridd ut fra dommen - han er i en stilling, hvor ikke engang den tre ganger hellige Gud finner noe å utsette på ham - han er rensset i Lammets blod, d.e. Guds eget blod, han er rettferdig for Gud - det vil si, at Gud finner det samme hos deg, som Han finner hos seg selv: Helt og tvers igjennom hellig og rettferdig, helt uten synd!

Kan du tro det? - Nei, det blir vel vanskelig det - men det er hva Herren befaler deg å tro! - Alt annet er nemlig å nedgradere Jesu gjerning for oss - og for Gud!

Dette er festningen - vend tilbake til den, lyder det her. Han ser ikke på deg, din synd og din skrøpelighet, og heller ikke «hellighet» - nei, for ditt (Jesu) paktsblods skyld vil jeg, sier Han.

Det var som i Egypt, hvor Herren sa: Jeg vil se blodet, og gå forbi med min

min straff og dom! Jeg vil se blodet - og ikke noe mer!

Skal ikke også du få feste blikket på det, her og nå! - Det er det som er din frelse!

Derfor, på grunn av det vi har sett på her og nå, takker og priser den troende for Jesu fattigdom, for ved den er han blitt rik, ved den er han blitt frelst. Det som verden forakter aller mest - fordi den er åndelig blind - det er altså hva den troende priser aller mest!

Du trodde at det var ved at du ble så og så mye bedre, rik på gode gjerninger og gudsfrykt og Bibellesning og bønn og møte- og altergang osv. - kort sagt: Ved din rikdom - men til tross for hvor fint alt dette er, om det bare settes på rette plass - så er det altså ved Hans fattigdom!

Da står intet tilbake å gjøre for deg, Alt ble fullført ved Frelserens død.

Fattigere kunne Han jo ikke gjøre seg for deg, enn å dø din død - miste alt! - Og det er den frelse jeg forkynner deg i dag.

Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn (forgjeves). Gal 2,21

Bibelhelg

Agderstrand leirsted, Søgne

14. – 16. Okt. 2011

Talere: Misj.sekr. Einar Kristoffersen, Forkynner Johan Olsen
Sang: Kjetil Fredriksen

Vi vil ønske deg velkommen til et fint leirsted ved sjøen i Søgne.

Bibelhelg har vi kalt det, fordi vi fremfor alt ønsker at denne helga skal fremme Bibelens budskap i ord og toner. Det er godt å komme sammen og oppleve et slikt fellesskap og samtidig få møte Jesus gjennom sitt Ord, som gir fornyelse, kraft og frimodighet i tjenesten for Ham.

Program kommer noe senere. Men vi starter opp med innkvartering kl. 18.00 på fredag og avslutter med middag kl. 14.00 på søndag.

Pris for alle måltider og overnatting:

Voksne: kr. 850,- **Barn:** 4-14 år: kr. 425,- **Barn under 4 år:** Gratis

Møtene er åpne for alle i nærområdet! Ønskes mat er prisen for enkelt-måltider: Frokost/kvelds: kr. 50,- Middag: kr. 75,-

Ta med laken, putevar og dynetrekk, hvis du ikke vil betale ekstra for det!

Påmelding må skje innen 18. sept.

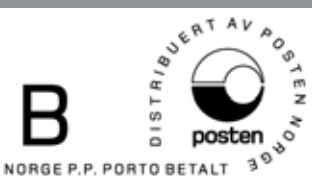
Påmeldingen kan skje ved tlf., SMS eller E-post til:

Einar Kristoffersen: Tlf. 92 62 92 98 eller E-post: einar.kristoffersen@dism.no

Johan Olsen: Tlf. 41 90 44 58 eller E-post: johanolsen.nlm@gmail.com

Ta kontakt hvis det er noe du ellers vil vite om angående denne helga!

Arr: Den Indre Sjømannsmisjon, Kristiansand krets

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Han holder fast! Av Marius Giverholt

For du har vært min hjelp, og under dine vingers skygge jubler jeg.
Slm. 63, 8

Ja, du alene har vært min hjelp. Hvor ofte har jeg ikke fart vill, men du har lyst meg inn på dine salige stier. Hvor dypt er jeg ikke falt, men du har oppreist meg. Hvor bedrøvet og bekymret har jeg ikke gått, men du har trøstet og styrket meg. Uten din nåde, Jesus, hadde min sjel nå vært langt ifra deg. Men ennå er jeg ikke hjemme, ennå venter det farer, og mitt hjerte er det samme. Derfor: skjul meg under dine vingers skygge, der skal jeg juble midt under storm og bølger. For du slipper ikke dine.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.** Norge: 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org